

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/51/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120297866
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6120297866.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: Obec Dolná Streda, Dolná Streda 650, IČO: 00 611 638, zastúpeného: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Bratislava, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, proti žalovanému: Slovenský rybársky zväz, Mestská organizácia Sered', Sered', Čepenská 2533/26, IČO: 36 087 793, zastúpenému: VIA LEGE, s.r.o., advokátska kancelária, Pata, Veterná 1093, IČO: 36 866 415, o 12 737 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. marca 2023 č. k. 32Cob/71/2022-260, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj „okresný súd" alebo „súd prvej inštancie"), ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 16. júna 2022 č. k. 26Cb/23/2020-202, prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom súd žalovanému priznal 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1 a ods. 2, § 456 a § 458 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších prepisov (ďalej len „OZ").

2. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol, že žalobou podanou súdu dňa 13. mája 2020 žalobca žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12 737 eur s príslušenstvom v podobe úroku z omeškania vo výške 9,00% ročne z dlžnej istiny od 21. júna 2019 do zaplatenia, z právneho dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia.

2.1. Z vykonaného dokazovania, ako aj zo skutkových tvrdení sporových strán mal okresný súd za dokázané a nesporné, že žalovaný je organizačnou zložkou občianskeho združenia Slovenský rybársky zväz (ďalej aj „SRZ"), založeného v súlade s § 6 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov a tento mal od jeho vzniku vzduť vŕd v prirodzenom koryte Váhu pri výstavbe Vodnej nádrže Kráľová v rokoch 1980-1985 Odstavné rameno Dolnostredské (ďalej aj „OR Dolnostredské") v obhospodarovaní.

Žalobca dňa 20. októbra 2016 požiadal Ministerstvo životného prostredia SR (ďalej aj ako „Ministerstvo“) o pridelenie ostatnej vodnej plochy (OR Dolnostredské) na účely podnikania v osobitnom režime, o čom kladne orgán rozhodol dňa 23. novembra 2017 rozhodnutím č. 8490/2017-4.1. Žalobca následne v mesiaci máj 2018 zarybnil rameno Dolná Streda v počte 4 000 kg rýb (kapor K2+, K3+ v jednotkovej cene 2,40 eura/kg), ktorých hodnota predstavovala sumu 10 560 eur. Po podanom rozklade proti rozhodnutiu Ministerstva bolo napadnuté rozhodnutie potvrdené rozhodnutím ministra č. 2913/2018-9.2 zo dňa 15. marca 2018. Následne bola však podaná správna žaloba a Krajský súd v Bratislave, ktorý zrušil obe rozhodnutia Ministerstva rozsudkom č. k. 6S/50/2018-584 zo dňa 7. marca 2019 a uznesením č. k. 6S/50/2018-198 zo dňa 11. júna 2018, právoplatným dňa 18. júna 2018, priznal správnej žalobe odkladný účinok, od ktorého momentu až doposiaľ žalobca ostatnú vodnú plochu nemohol a nemôže užívať a podnikať na nej. Od 18. júna 2018 vykonáva rybárske právo na dotknutej vodnej ploche žalovaný na základe povoľovacieho dekrétu č. 540/05-OTV zo dňa 30. marca 2005. Žalobca žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 6. júna 2019, avšak bezvýsledne. Tvrdí, že nasadením rýb jednoznačne žalovaný získal majetkový prospech z dôvodu, že žalovaný sám disponuje právom na vodnej ploche vydávať povolenia na rybolov za odplatu, usporadúvať rybárske preteky a inkasovať z nich zisk, pričom prostredníctvom obch. spol. Neptún, s.r.o., ktorej je žalovaný zakladateľom (podľa výpisu z Obchodného registra SR je žalovaný spoločníkom danej spoločnosti), prakticky nakupuje a predáva ryby, teda v súvislosti s dotknutými rybami podniká, a teda z nich má príjem a majetkový prospech.

3. Okresný súd na zdôvodnenie svojho záveru o nedôvodnosti žaloby uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, a medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný, ako občianske združenie má v obhospodarovaní vodu OR Dolnostredské (vykonáva rybárske právo k tejto vodnej ploche), rybársky revír, ktorej vlastníkom je Slovenská republika, a to na základe povoľovacieho dekrétu č. 540/05-OTV zo dňa 30. marca 2005. Žalovaný je zo zákona oprávnený na danej vodnej ploche spravovať výkon rybárskeho práva patriaceho Slovenskej republike a zároveň má povinnosť starať sa o predmet správy. Ministerstvo rozhodnutím č. 8490/2017-4.1 zo dňa 23. novembra 2017 pridelo vodnú plochu na účely podnikania v osobitnom režime žalobcovi, ktorý následne vodnú plochu zarybnil rybami o hmotnosti 4 000 kg (kapor K2 1.000 kg, K3 3.000 kg v jednotkovej cene 2,40 eura/kg) v hodnote 10 560 eur. Po podanom rozklade bolo napadnuté rozhodnutie potvrdené rozhodnutím ministra č. 2913/2018-9.2 zo dňa 15. marca 2018, následne bola však žalovaným podaná správna žaloba a Krajský súd v Bratislave zrušil obe rozhodnutia Ministerstva rozsudkom č. k. 6S/50/2018-584 zo dňa 7. marca 2019 a uznesením č. k. 6S/50/2018-198 zo dňa 11. júna 2018, právoplatným dňa 18. júna 2018, priznal správnej žalobe odkladný účinok, od ktorého momentu až doposiaľ žalobca ostatnú vodnú plochu nemohol a nemôže užívať a podnikať na nej, vodnú plochu obhospodaruje žalovaný.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že spor medzi stranami sa vyskytol v preukázaní existencie, resp. neexistencie získania bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného ako subjektu, ktorý mal byť obohateným. Predmetom obohatenia podľa žalobcu, malo byť ním nasadených 3 702,49 kg (4 000 kg rýb typu K2 /1.000 kg/, K3 /3.000 kg/, z ktorých žalobca už vylovil 297,51 kg), pričom tento mal za to, že v danom prípade nie je dosť dobre možné žiadať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia in natura, na základe čoho sa rozhodol, postupujúc podľa ust. § 458 ods. 1 OZ, žiadať peňažnú náhradu, ktorá zodpovedá cenníku SRZ na kapra rybníčného 4 eur/1 kg, a to na kvantitu podľa znaleckého posudku č. 8/2019 vyčíslenú na 3 184,14 kg, t.j. sumu 12 737 eur.

4.1. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v prejednávanej veci žalovaný nie je vlastníkom ani vodnej plochy, ani pozemkov pod ňou (na čo poukázal aj žalobca), ani z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa bol žalovaný medzičasom stal vlastníkom rýb nasadených žalobcom. Podstatným podľa okresného súdu bolo, že žalovaný - ako nevlastník vykonáva správu vodnej plochy vo vlastníctve Slovenskej republiky na základe povoľovacieho dekrétu, v rozsahu ním určenom, na základe zákonov účinných na území Slovenskej republiky. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že na strane žalovaného vznikol príjem z rýb nasadených žalobcom, ulovených v bližšie nekonkretizovanom období členmi žalovaného, ktorí sú zároveň držiteľmi rybárskeho povolenia poskytovaného žalovaným za odplatu, pričom žalovaný má vykázaný príjem aj zo zisku z rybárskych pretekov, okresný súd skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný fyzicky disponoval s rybami nasadenými žalobcom do vodnej plochy

akýmkoľvek spôsobom, rovnako nebolo preukázané, že by tieto ryby speňažil akýmkoľvek spôsobom, prípadne v priamej súvislosti s existenciou rýb nasadených žalobcom akokoľvek profitoval, čo by sa odrazilo v zodpovedajúcom náraste na majetku žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný disponuje oprávnením a realizuje právo vydávať povolenia na rybolov (aj) na spornej vodnej ploche za odplatu, prípadne výška súhrnu odplát za určité obdobie, nepredstavuje nárast majetku žalovaného v priamej príčinnej súvislosti s rybami nasadenými žalobcom. Povolenie na rybolov predstavuje oprávnenie tretieho subjektu (bez ohľadu na to, či je členom alebo nie, žalovaného, ako občianskeho združenia), pokúsiť sa o rybolov. Vo všeobecnosti nezaručuje úlovok, nezaručuje úlovok konkrétnej ryby, ani druhu ryby, nemá teda výpovednú hodnotu o kvalite ani kvantite úlovku. Nebolo podľa okresného súdu v konaní preukázané, že v priamej súvislosti s nasadenými rybami by vznikli žalovanému vyššie príjmy z povoleniek. V neposlednej rade súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že z právneho hľadiska sa javí neprijateľným stotožňovať, alebo zamieňať si žalovaného, ako občianske združenie, a teda subjekt s vlastnou právnou subjektivitou a majetkom, s jeho členmi, ako fyzickými osobami s vlastnou právnou subjektivitou a majetkom. Súdu nebolo zrejmé ani z vykonaného dokazovania, ani z vlastnej činnosti, ani nepovažoval za skutočnosť všeobecne známu, že by súhrn majetkových hodnôt členov občianskeho združenia, ako fyzických osôb predstavoval majetok občianskeho združenia. Preto argumentáciu žalobcu ohľadne danosti pasívnej vecnej legitimácie žalovaného tým, že predsa jeho členovia, ako fyzické osoby ryby na základe povolenky vylovili (a zjedli, čo znemožňuje vydanie rýb in natura) a bez členov by nebolo žalovaného a ďalej tým, že veď žalovaný je spoločníkom obchodnej spoločnosti, ktorá s rybami podniká, zhodnotil okresný súd ako irelevantnú a najmä nepreukazujúcu skutočnosť, že by žalovaný fyzicky rybami nasadenými do vodnej plochy žalobcom disponoval, speňažil ich, alebo by mal z nich úžitok prejavujúci sa vo zväčšení jeho majetkovej sféry. Odlíšná situácia by podľa súdu prvej inštancie nastala v prípade, ak by žalovaný disponoval oprávnením (a toto aj realizoval), spočívajúcim v príjme za tretími subjektmi vylovené ryby z vodnej plochy. Uvedeným oprávnením však podľa okresného súdu, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, žalovaný nedisponuje, ani nedisponoval.

4.2. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. 8/2019, súd prvej inštancie uviedol, že predmetný znalecký posudok, ako dôkazný prostriedok žalobca predložil súdu, ako súkromný znalecký posudok podľa ust. § 209 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a tento neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, najmä neobsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, preto súd podľa ust. § 209 ods. 2 CSP nepostupoval pri vykonávaní tohto dôkazu, akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca, predložený znalecký posudok tak má dôkaznú relevanciu listiny podľa ust. § 204 CSP, kde odborný záver bol žalovaným spochybnený. Podľa názoru súdu bolo úlohou žalobcu v spore preukázať, že v priamej príčinnej súvislosti s nespornou skutočnosťou, že žalobca do vodnej plochy nasadil ryby v konkrétnej kvalite a kvantite, vznikol na strane žalovaného nárast v majetkovej sfére z dôvodu ich výlovu žalovaným, resp. subjektom realizujúcim výlov v prospech žalovaného a na jeho účet a prípadným následným speňažením rýb, čo žalobca v konaní nepreukázal.

4.3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca by mohol byť (čo aj čiastočne úspešný) v prípade, ak by preukázal, že v súvislosti s realizáciou zarybnenia nesporne vykonaného žalobcom vznikla v majetkovej sfére žalovaného úspora zodpovedajúca finančným prostriedkom, ktoré žalovaný ušetril v dôsledku nezarybnenia vodnej plochy vôbec, alebo v rozsahu menšom, než by vykonal v prípade, ak by zarybnenie nevykonal žalobca. Žalobca tvrdil, že vzhľadom na ním realizované zarybnenie už žalovaný v rozhodnom období zarybňovať nemusel, pretože žalobca to urobil dokonca v rozsahu väčšom, než to mal zákonnú povinnosť urobiť žalovaný. Žalovaný uvedené tvrdenie poprel, uviedol, že zarybnenie vykonal bez ohľadu na zarybnenie vykonané žalobcom, a to s poukazom na to, že zarybnenie ako zákonnú povinnosť žalovaný vykonáva na základe plánu schváleného MŽP SR, ktorý plán je záväzný a zohľadňuje okrem iného aj rôznorodosť druhov rýb. O uvedenom svedčí podľa názoru súdu aj časť obsahu znaleckého posudku č. 8/2019 stranami sporu nespochybnená, kde podľa podkladov predložených žalovaným znalcom, žalovaný mal zarybniť v období 2018-2020 kaprom K2 a K3 po 1 000 kg, čo zodpovedalo minimálnemu zarybneniu podľa zarybňovacieho plánu, pričom žalovaný nezahrnul do údajov zarybnenie vykonané žalobcom, čo v konečnom dôsledku skreslilo celkové údaje. Z uvedeného teda vyplýval záver, že napriek zarybneniu vodnej plochy v roku 2018 realizovanému žalobcom, zarybnenie v období 2018-2020 vykonal aj žalovaný, a to vo výške minimálneho zarybnenia

podľa schváleného plánu 2 000 kg.

4.4. Súd prvej inštancie, v zmysle vyššie uvedeného uzavrel, že založiť žalovaný nárok na tom, že do vodnej plochy vo vlastníctve tretieho subjektu, legitímne aktuálne v správe žalovaného, žalobca nasadil ryby, ktoré môžu byť predmetom výlovu a potenciálne speňažené žalovaným, bez preukázania realizácie výlovu alebo speňaženia, alebo iného majetkového prospechu v priamej príčinnej súvislosti so žalobcom realizovanou nasadou, podľa názoru súdu nie je vhodným postupom domáhania sa svojho práva. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného ako jedného zo základných predpokladov pre úspešné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie žalobu, ako nedôvodnú zamietol. Nakoľko nebol daný právny základ žalovaného nároku, súd uviedol, že nemal dôvod zaoberať sa jeho prípadným premĺčaním a ďalšou argumentáciou strán sporu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 31. marca 2023 č. k. 32Cob/71/2022-260 v prvom výroku potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a v druhom výroku žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaný bol jediným subjektom oprávneným povoliť rybolov na OR Dolnostredské, odvolací súd citujúc z ust. § 4 ods. 1, 2 a ods. 3, § 38 zákona č. 216/2018 Z. z. o rybárstve a o doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ďalej len „ZoR“) a § 7 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 381/2018 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 216/2018 Z. z. o rybárstve a o doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní uviedol, že ZoR upravuje podmienky lovu rýb v rybárskych revíroch, ktorý umožňuje rybolov len tým osobám, ktoré sa stanú držiteľmi platného rybárskeho lístka a platného povolenia na rybolov, a užívateľom rybárskych revírov, ktorí zabezpečujú činnosti podľa zákona. Loviaci musí mať pri love obidva uvedené doklady pri sebe. Na základe uvedeného odvolací súd za irelevantnú označil námietku žalobcu, že žalovaný z dôvodu, že vykonával správu vodnej plochy vo vlastníctve Slovenskej republiky na základe povoľovacieho dekrétu, bol jediným subjektom, ktorý mohol inému subjektu povoliť, aby došlo k výkonu rybolovu na danej vodnej ploche, prípadne jediným subjektom, ktorý mohol povoliť iným subjektom s ulovenými rybami disponovať.

6.2. Za neopodstatnenú označil odvolací súd i námietku žalobcu o údajnej nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v tomto spore.

6.3. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu ohľadom zo strany súdu prvej inštancie údajne nesprávnej aplikácie § 454 OZ na prejednávanú vec odvolací súd pripomenul rozhodnutie č. 8490/2017-4.1, ktorým Ministerstvo odobrало žalovanému výkon rybárskeho práva na vodnej ploche OR Dolnostredské a vodnú plochu pridelo žalobcovi na účely podnikania v osobitnom režime. Nakoľko žalovaný s takýmto rozhodnutím nesúhlasil, podal proti nemu rozklad, o ktorom rozhodol odvolací orgán MŽP SR dňa 15. marca 2018 tak, že podaný rozklad zamietol a rozhodnutie MŽP SR č. 8490/2017-4.1 zo dňa 23. novembra 2017 potvrdil. Žalovaný ani s takýmto rozhodnutím MŽP SR, a teda s výkonom rybárskeho práva na predmetnom revíre žalobcom, nesúhlasil, a preto dňa 29. marca 2018 podal na Krajskom súde v Bratislave voči žalobcovi žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia oboch rozhodnutí z dôvodu ich nezákonnosti. Pokiaľ teda podľa odvolacieho súdu žalobca následne napriek nesúhlasu žalovaného v mesiaci máj 2018 zarybnil rameno Dolná Streda v počte 4 000 kg rýb (kapor K2+, K3+ v jednotkovej cene 2,40 eura/kg), nekonal za žalovaného, ktorému povinnosť zarybnenia spornej vodnej plochy nevyplyvala zo žiadneho právneho prepisu, ale konal výlučne vo svoj prospech, teda za seba a pre seba, a to vo svojej podstate aj proti vôli žalovaného. Za takýchto skutkových okolností potom nebolo podľa krajského súdu možné dospieť k záveru, že v dôsledku zarybnenia vodnej plochy OR Dolnostredské žalobcom v máji 2018 došlo k plneniu toho, čo bol povinný plniť žalovaný, teda ku splneniu povinnosti žalovaného zarybniť vodnú plochu OR Dolnostredské kaprom K2 a K3. Žalovaný takúto povinnosť v mesiaci máj 2018 nemal. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 454 OZ, jeho záver bolo i podľa krajského súdu potrebné považovať za správny a námietku žalobcu o nesprávnej aplikácii § 454 na prejednávanú vec za nedôvodnú.

6.4. Krajský súd taktiež uviedol, že z dokazovania nebolo možné prijať ani záver, že žalovaný získal majetkový prospech na úkor žalobcu tým, že by ušetril finančné prostriedky v dôsledku nezarybnenia vodnej plochy vôbec, alebo v rozsahu menšom, akoby ho vykonal v prípade, ak by zarybnenie nevykonal žalobca. V tejto súvislosti odvolací súd odkázal na vyjadrenie súdu prvej inštancie k takejto námietke žalobcu, a to v bode 24. odvolaním napádaného rozsudku súdu prvej inštancie a dodal, že z dokazovania vyplynulo, že žalovaný sám na vlastné náklady spornú vodnú plochu zarybnil aj v roku 2018 podľa pre neho záväzného zarybňovacieho plánu kaprom K2 a K3 po 1 000 kg a nevznikla mu povinnosť túto vodnú plochu zarybniť takýmto druhom a kvalitou rýb vo väčšom, ako zrealizovanom rozsahu. Pokiaľ teda do spornej vodnej plochy na základe vlastného slobodného rozhodnutia nepustil väčšie množstvo rýb, ako mu ukladal zarybňovací plán, síce vznikla na jeho strane pochopiteľne úspora, avšak takúto úsporu nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie sa na úkor žalobcu plnením toho, čo podľa práva mal plniť sám žalovaný. Nedošlo teda ani podľa odvolacieho súdu k naplneniu žiadnej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia upravených v § 451 a § 454 OZ (povinnosť plniť nemala osoba, ktorá sa údajne bezdôvodne obohatila, k plneniu inou osobou nedošlo bez právneho dôvodu a plnením nedošlo k bezdôvodnému obohateniu).

6.5. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že žalobca plnil žalovanému bez právneho dôvodu, a to pre jej nenáležitost', krajský súd uviedol, že táto neobstojí a vysvetlil, že v konaní bolo nesporným a okrem toho aj z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca žalovanému sporné ryby nedodal, ale tieto vpustil do OR Dolnostredské, teda do vodného toku patriaceho Slovenskej republike (tu pozri čl. 4 Ústavy SR, podľa ktorého podzemné vody a vodné toky sú vo vlastníctve štátu, pričom ide o primárne zdroje všetkých existujúcich vodných plôch, v ktorých žijú prirodzene ryby, ako ich nedeliteľná súčasť), a to na základe vlastného rozhodnutia takúto vodnú plochu zarybniť za účelom vlastného podnikania v tomto rybárskom revíre (umožnením ich lovu tretími osobami, a to za odplatu za privlastnené si ryby). Súd prvej inštancie takúto skutočnosť pri svojom rozhodovaní zohľadnil. Zároveň, pri svojom rozhodovaní vychádzal zo správneho záveru, že z dokazovania ako aj nesporných skutkových tvrdení sporových strán vyplynulo, že žalovaný nikdy nebol vlastníkom rýb vpustených žalobcom v máji 2018 do OR Dolnostredské. Na správnosti takéhoto záveru nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný je opätovne oprávnený vykonávať na tejto vodnej ploche rybárske právo. Ani takáto skutková okolnosť totiž podľa krajského súdu nemení nič na vyššie uvedených, podľa neho právnych záveroch súdu prvej inštancie o nenaplnení žiadnej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia upravených v § 451 a § 454 OZ. Pre rozhodovanie bolo podľa odvolacieho súdu irelevantným, koľko rýb nasádzal žalovaný do rybníka v minulosti a koľko sa rozhodol na základe vlastného uváženia nasadiť v roku 2018 (pravdaže nad jeho povinnosť minimálneho zarybnenia uloženého mu zarybňovacím plánom). Podľa znaleckého posudku čl. 1.6 je zrejmé že v rokoch 2009-2018 sa množstvo nasadených rýb kapra K3 pohybovalo od 1 000 kg v roku 2018 do 10 000 kg v roku 2012, pričom aj návštevnosť rybníka v tomto období kolísala od 75 návštev v roku 2009 do 15 459 návštev v roku 2013. Z dokazovania podľa odvolacieho súdu nevyplynulo, že by žalovaný mal povinnosť v roku 2018 nasadiť do rybníka 6 792,44 kg rýb kapra K3. Pokiaľ sa aj rozhodol nasadiť len povinné minimálne množstvo 1 000 kg, nemožno dospieť k záveru, že na jeho strane vzniklo obohatenie vo výške hodnoty 5 792,44 kg ryby kapra K3 (že sa obohatil na úkor žalobcu o žalovanú sumu). Neobstojí ani námietka žalovaného, že od množstva kapra K3 v rybníku sa odvíja aj prípadné množstvo predaných oprávnení na rybolov, nakoľko takýto záver z dokazovania nevyplynul, išlo len o ničím nepodloženú domnienku žalobcu.

6.6. Neobstála pred odvolacím súdom ani námietka, že súd vo veci rozhodol v rozpore s princípom právnej istoty zakotvenej v článku 2 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca legitímne očakával, že v skutkovom stave, v ktorom sa nachádzal, súd rozhodne spravodlivo (úplným vyhovením jeho žalobe), keďže jeho očakávania na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného neboli a nie sú legitímne, lebo žalovanému nevznikol záväzok z bezdôvodného obohatenia sa na úkor žalobcu. Žalobca tak nemohol dôvodne predvídať úspech v tomto spore, pokiaľ nedokázal preukázať pravdivosť jeho skutkových tvrdení o tom, že v dôsledku jeho plnenia sa bezdôvodne obohatil žalovaný ako subjekt, ktorý k vodnej ploche OR Dolnostredské vykonáva len rybárske právo bez toho, aby z predmetného revíru ryby sám lovil (ryby vpustené do OR Dolnostredské vylovili rybári a tí si ich aj privlastnili), s týmito akokoľvek disponoval spôsobom prinášajúcim mu majetkový prospech na úkor žalobcu alebo pravdivosť jeho tvrdení o tom, že za žalovaného plnil to, čo mal žalovaný plniť sám.

6.7. Odvolací súd záverom dodal, že nakoľko predmetom konania nebol nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s nasadením rýb - kapra K2 a K3 do rybárskeho revíru OR Dolnostredské, pre rozhodnutie vo veci boli nepodstatné závery znalca Ing. Petra Beleša, PhD., uvedené v jeho znaleckom posudku č. 8/2019 (z predmetného posudku je zrejmé, že úlohou znalca bolo vyčíslenie škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi zarybnením predmetného rybárskeho revíru). Preto aj námietky žalobcu o nesprávnosti záverov súdu o spochybnení predmetného znaleckého posudku žalovaným, boli podľa krajského súdu právne irelevantné pre rozhodnutie o podanom odvolaní a tento sa nimi ďalej nezaoberal. Pokiaľ žalobca namietal, že z rozsudku nie je zrejmé, z čoho súd vychádzal, keď uviedol, že z obsahu znaleckého posudku č. 8/2009 svedčí to, že žalovaný mal zarybniť v období v roku 2018-2020 kaprom K2 a K3 po 1 000 kilogramov, tak podľa názoru odvolacieho súdu, takéto konštatovania znalca bolo možné vyvodiť z tabuľky č. 2 uvedenej na strane č. 4 ZP.

6.8. V zmysle vyššie uvedeného preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, ako vecne správne potvrdil. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP teda, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu sp. zn. 32Cob/71/2022 zo dňa 31. marca 2023, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 26Cb/23/2020 zo dňa 16. júna 2022 zrušil, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Žalobca vo svojom dovolaní, ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. f) CSP tvrdí, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacou argumentáciou žalobcu, čím došlo podľa neho k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktoré je z tohto dôvodu podľa dovolateľa i svojvoľné a trpí vadou zmätočnosti.

8.1. V úvode žalobca poukázal na tvrdenie odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že neobstojí námietka žalobcu v tom smere, že žalovaný z dôvodu, že vykonával správu vodnej plochy vo vlastníctve Slovenskej republiky na základe povoľovacieho dekrétu, bol jediným subjektom, ktorý mohol inému subjektu povoliť, aby došlo k výkonu rybolovu na danej vodnej ploche, prípadne jediným subjektom, ktorý mohol iným subjektom povoliť s ulovenými rybami disponovať. Toto tvrdenie označuje dovolateľ za zmätočné s poukazom na ust. § 2 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 1 a § 10 ods. 1, 4 a 7 zákona č. 139/2002 Z. z. o rybárstve, účinného v čase, kedy došlo k zarybneniu vodnej plochy, podľa ktorých ustanovení je podľa žalobcu zrejmé, že samostatne sa na rybársky lístok ryby loviť nemôžu, rybár musí mať i povolenie na rybolov, ktoré vydáva užívateľ, teda žalovaný, ergo ten, kto nemá povolenie od SRZ, nemôže na rybárskych revíroch vykonávať rybolov. Dovolateľ namietal, že pokiaľ by odvolací súd, ako i súd prvej inštancie zohľadnili tento fakt, nemohli by dospieť k záveru, že v prípade žalovaného absentuje pasívna vecná legitímácia. Je podľa dovolateľa zrejmé, že žalovaný bol a je jediným subjektom, bez ktorého povolenia nemôže nikto vo vzťahu k uvedenej ostatnej vodnej ploche vykonávať rybárske právo, jedine tento má prospech z rýb nasadených v OR Dolnostredské, nakoľko pokiaľ by sa tam žiadne ryby nenachádzali, nevydal by žiadne povolenie na rybolov, z ktorého dôvodu by nedosiahol žiaden zisk. Je teda podľa žalobcu zrejmá i príčinná súvislosť medzi existenciou rýb vo vodnej ploche (násadou žalobcu) a ziskom žalovaného. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ust. § 34 ods. 1 a 2 zákona o rybárstve, z ktorého podľa neho vyplýva, že umožniť lov rýb a ich privlastnenie za odplatu môže buď užívateľ alebo podnikateľ, a teda buď predáva povolenie na rybolov užívateľ (žalovaný) a jeho členovia si následne môžu ryby privlastniť, alebo povolenie na rybolov predáva podnikateľ a jeho majitelia si môžu privlastniť ryby podľa prevádzkového poriadku podnikateľa. Uvedené podľa žalobcu vyplýva i z ust. § 4 ods. 14 a 15 nového zákona o rybárstve č. 216/2018 Z. z.

Za zmätočné považuje dovolateľ i odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, že neobstojí ani námietka

žalobcu, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že žalobca plnil žalovanému bez právneho dôvodu, nakoľko v konaní bolo totiž nesporným a okrem toho aj z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca žalovanému sporné ryby nedodal, ale tieto vpustil do OR Dolnostredské, teda do vodného toku patriaceho Slovenskej republike. Žalobca má zato, že toto tvrdenie odvolacieho súdu je zmätočné, nakoľko práve z dokazovania vyplynulo, že žalovaný vylovil z OR Dolnostredské v roku 2018 až 5 762,5 kg rýb a do OR Dolnostredské sa v roku 2018 nasadilo iba 2 000 kg rýb, pričom k násade došlo až na jeseň roku 2018 a po násade bol zákaz lovu rýb v trvaní jedného mesiaca. Ak teda podľa žalobcu žalovaný tieto ryby vylovil, došlo jednoznačne k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane, nakoľko nenadobudol ryby v zmysle žiadneho právneho úkonu uzatvoreného medzi žalobcom a žalovaným. Je podľa žalobcu irelevantné, kto je vlastníkom vodnej plochy, podstatné je, kto je reálne jej užívateľom a kto disponuje s úlovkom, teda v danom prípade užívateľ, resp. subjekt, ktorému umožní na základe odplatného povolenia ryby loviť.

Ako zmätočné označil dovolateľ i tvrdenie odvolacieho súdu, že napriek nesúhlasu žalovaného v mesiaci máj 2018 zarybnil žalobca rameno Dolná streda v počte 4 000 kg rýb, nekonal za žalovaného, ale konal výlučne vo svoj prospech. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že žalobca na to, aby zarybnil vodnú plochu žiaden súhlas nepotreboval, a nie je žalobcovi zrejmé, v zmysle akého predpisu by takýto súhlas mal byť daný.

8.2. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP opiera žalobca o tvrdenie,

8.3. že podľa súdov oboch inštancií nie je v danom prípade daná pasívna vecná legitimácia žalovaného vo veci z dôvodu, že vlastníkom ostatnej vodnej plochy je Slovenská republika a nie žalovaný, z čoho má vyplývať, že sporné ryby neboli dodané žalovanému, ale boli len vypustené do OR Dolnostredské, teda do vodnej plochy vo vlastníctve štátu v zmysle čl. 4 Ústavy SR. S uvedeným názorom súdov sa žalobca nestotožňuje, nakoľko v súdnej veci ide o osobitú situáciu, teda o nasadenie rýb do ostatnej vodnej plochy, ktorá síce je vo vlastníctve štátu, avšak správu nad ňou môže vykonávať a s jej rybami môže nakladať výhradne užívateľ, resp. podnikateľ, ktorému je pridelená. V danom prípade teda nemôže Slovenská republika sama o sebe s nasadenými rybami nakladať. V súčasnosti je to práve žalovaný, od ktorého závisí, kto môže vo vzťahu k uvedenej vodnej ploche vykonávať rybárske právo, realizované prostredníctvom povolení na rybolov. Ak teda žalobca ryby do uvedenej vodnej plochy nasadil v čase, keď ju mal v správe, a následne táto prešla do správy žalovaného, je to podľa žalobcu práve žalovaný, kto sa bezdôvodne obohatil. Je pritom podľa žalobcu irelevantné, či by žalovaný ryby vylovil, alebo nie, podstatné je to, že sú plne v jeho dispozičnej sfére, pričom Slovenská republika rybami v danom prípade disponovať nemohla, a teda tvrdenie súdov, že v spore pasívne vecne legitimovanou mala byť Slovenská republika, hodnotí dovolateľ ako nesprávne. Na podporu svojich tvrdení citoval žalobca z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/124/2002 a rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/882/2006 zo dňa 24. júna 2008 a prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je podľa dovolateľa daná právnou otázkou, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, a od ktorej vyriešenia závisí rozhodnutie odvolacieho súdu: „V prípade bezdôvodného obohatenia - nasadenia rýb do vodnej plochy, je pasívne vecne legitimovaný vlastník vodnej plochy (SR), alebo užívateľ vodnej plochy, ktorý nad ňou vykonáva rybárske právo?“

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolateľ, ako žalobca opomína právnú podstatu prejednávanej veci, a síce že dovolateľ ako žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nijako nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor obohatil - nijako nepreukázal, že by žalovaný získal akýkoľvek majetkový prospech. Rozhodnutia súdov oboch inštancií v súdnej veci hodnotí ako právne správne, dostatočne odôvodnené a zodpovedajúce ustálenej rozhodovacej súdnej praxe, ako aj správne riešiace všetky pre rozhodnutie vo veci podstatné právne otázky. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu v neprospech, ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

11. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je svojvoľné a nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

14. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

15. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

16. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného

právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

17. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

18. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

19. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie, ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

20. Dovolateľ v časti dovolania, prípustnosť ktorého opiera o ust. § 420 písm. f) CSP, namieta, že je zmätočné rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, keď neprihliadol na námietku žalobcu, že žalovaný z dôvodu, že vykonával správu vodnej plochy vo vlastníctve Slovenskej republiky na základe povoľovacieho dekrétu, bol jediným subjektom, ktorý mohol inému subjektu povoliť, aby došlo k výkonu rybolovu na danej vodnej ploche, prípadne jediným subjektom, ktorý mohol iným subjektom povoliť s ulovenými rybami disponovať. Uvedené tvrdenie odvolacieho súdu považuje žalobca za zmätočné, nakoľko je podľa dovolateľa zjavné, že samostatne sa na rybársky lístok ryby loviť nemôžu, rybár musí mať i povolenie na rybolov, ktoré vydáva užívateľ - žalovaný a žalovaný, teda bol a je jediným subjektom, bez ktorého povolenia nemôže nikto vo vzťahu k uvedenej vodnej ploche vykonávať rybárske právo, z ktorého dôvodu podľa žalobcu jedine tento (užívateľ - žalovaný) má prospech z rýb nasadených v OR Dolnostredské, nakoľko pokiaľ by sa tam žiadne ryby nenachádzali, nevydal by žiadne povolenie na rybolov a nedosiahol by žiaden zisk.

20.1. Dovolací súd nesúhlasí s dovolateľom a rozhodnutie odvolacieho súdu nehodnotí v tejto časti ako zmätočné, či dokonca svojvoľné. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočne zreteľne vysvetlil, že nebolo možné prijať záver o pravdivosti skutkových tvrdení žalobcu, že žalovaný na úkor žalobcu získal majetkový prospech tým, že vydával povolenky na rybolov aj vo vzťahu k vodnej ploche OR Dolnostredské. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol oprávnený vydávať povolenky na rybolov aj vo vzťahu k tejto vode aj bez toho, že by tam žalobca vpustil ryby v máji 2018, a že neexistuje priama príčinná súvislosť medzi zarybnením OR Dolnostredské žalobcom v máji 2018 a príjmom žalovaného z predaja povoleniek na rybolov, hoc aj na vodnej ploche OR Dolnostredské. Odvolací súd rovnako podrobne, i s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia vysvetlil, že ZoR upravuje podmienky lovu rýb v rybárskych revíroch, ktorý umožňuje rybolov len tým osobám, ktoré sa stanú držiteľmi platného rybárskeho lístka, ktorý vydáva obec, mesto a v hlavnom meste Slovenskej

republiky Bratislave a v meste Košiciach mestská časť na základe žiadosti fyzickej osoby, ktorá je spôsobilá na právne úkony a platného povolenia na rybolov, ktoré vydáva užívateľ v limitovanom počte s prihladením na výmeru, stav zarybnenia, zarybňovací plán, návštevnosť a analýzu úlovkov rybárskeho revíru, a užívateľom rybárskych revírov, ktorí zabezpečujú činnosti podľa zákona, pričom loviaci musí mať pri love obidva uvedené doklady pri sebe. Z uvedeného celkom jednoznačne vychádza i záver odvolacieho súdu, že žalovaný ako vydavateľ platného povolenia na rybolov, nie je jediným subjektom, ktorý mohol inému subjektu povoliť, aby došlo k výkonu rybolovu na danej vodnej ploche, prípadne jediným subjektom, ktorý mohol povoliť iným subjektom s ulovenými rybami disponovať, inak povedané, osoba, ktorá je vlastníkom výlučne povolenia na rybolov, teda bez platného rybárskeho lístka, nie je podľa odvolacieho súdu v zmysle príslušných ustanovení ZoR a zákona o rybárstve osobou oprávnenou na lov rýb, ktorý záver jednoznačne vyplýva i z rozhodnutia odvolacieho súdu ako i rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. Žalobca rovnako za zmätočné považuje i tvrdenie odvolacieho súdu, že z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca žalovanému sporné ryby nedodal, ale tieto vpustil do OR Dolnostredské, teda do vodného toku patriaceho Slovenskej republike, nakoľko práve z dokazovania podľa žalobcu vyplynulo, že žalovaný vylovil z OR Dolnostredské v roku 2018 až 5 762,5 kg rýb a do OR Dolnostredské sa v roku 2018 nasadilo iba 2 000 kg rýb, pričom k násade došlo až na jeseň roku 2018 a po násade bol zákaz lovu rýb v trvaní jedného mesiaca.

21.1. Ani s uvedeným tvrdením o zmätočnosti vyššie uvedenej časti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sa najvyšší súd nemôže stotožniť. V bode 13. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd dostatočne zreteľne vysvetlil svoj záver, že pokiaľ žalobca vykonal násadu do vodnej plochy (ktorej správa bola na základe rozhodnutia príslušného orgánu neskôr zverená žalovanému), ryby nedodal priamo žalovanému, ale vpustil ich do OR Dolnostredské, teda do vodného toku patriaceho Slovenskej republike (čl. 4 Ústavy SR), a to na základe vlastného rozhodnutia takúto vodnú plochu zarybniť za účelom vlastného podnikania v tomto rybárskom revíre (umožnením ich lovu tretími osobami, a to za odplatu za privlastnené si ryby). Uvedený záver, že žalovaný nikdy nebol vlastníkom rýb vpustených žalobcom v máji 2018 do OR Dolnostredské, teda nehodnotí dovolací súd ako nedostatočne odôvodnený. Naviac pokiaľ dovolateľ tvrdí, že z dokazovania vyplynulo, že žalovaný vylovil v roku 2018 viac rýb, ako reálne v tomto roku nasadil, z čoho má zrejme vyplývať fakt, že časť z ulovených rýb musí pochádzať i z násady žalobcu, dovolací súd s pripomenutím organickej jednoty rozhodnutí súdov oboch inštancií uvádza, že už z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bod 21.) je zrejma jeho konštatácia, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by sa bol žalovaný medzitým stal vlastníkom rýb nasadených žalobcom, žalovaný nie je vlastníkom ani vodnej plochy, ani pozemkov pod ňou. I k námietke žalobcu, že na strane žalovaného vznikol príjem z rýb nasadených žalobcom (úlovky členov SRZ, úlovky na rybárskych pretekoch na OR Dolnostredská) okresný súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný fyzicky disponoval s rybami nasadenými žalobcom do vodnej plochy akýmkoľvek spôsobom, rovnako nebolo preukázané, že by tieto ryby speňažil akýmkoľvek spôsobom, prípadne v priamej súvislosti s existenciou rýb nasadených žalobcom akokoľvek profitoval, čo by sa odrazilo v zodpovedajúcom náraste na majetku žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný disponuje oprávnením a realizuje právo vydávať povolenia na rybolov (aj) na spornej vodnej ploche za odplatu, prípadne výška súhrnu odpát za určité obdobie, nepredstavuje podľa súdov oboch inštancií nárast majetku žalovaného v priamej príčinnej súvislosti s rybami nasadenými žalobcom, ktorý svoj záver i dostatočným spôsobom zdôvodnili. Už súd prvej inštancie podľa dovolacieho súdu dostatočne zreteľne vysvetlil, že povolenie na rybolov nepredstavuje záruku jeho držiteľa, že uloví rybu, nie to ešte, že uloví konkrétnu rybu pochádzajúcu z násady žalobcu.

Naviac, k tvrdeniu žalobcu, že ryby vylovil žalovaný, resp. jeho členovia, ako fyzické osoby na základe povolenky (a zjedli, čo znemožňuje vydanie rýb in natura) a bez členov by nebolo žalovaného, či tvrdeniu, že žalovaný je spoločníkom obchodnej spoločnosti, ktorá s rybami podniká, k uvedenému taktiež už súd prvej inštancie dostatočne obsérne vysvetlil svoj záver, že z právneho hľadiska sa javí neprijateľným stotožňovať, alebo zamieňať si žalovaného, ako občianske združenie, a teda subjekt s vlastnou právnou subjektivitou a majetkom s jeho členmi, ako fyzickými osobami s vlastnou právnou subjektivitou a majetkom. Uvedené podľa súdu prvej inštancie nepreukazuje skutočnosť, že by žalovaný fyzicky rybami nasadenými do vodnej plochy žalobcom disponoval, speňažil ich, alebo by mal z nich

úžitok prejavujúci sa vo zväčšení jeho majetkovej sféry. Všetky vyššie uvedené závery súdy oboch inštancií podľa najvyššieho súdu dostatočne vyčerpávajúco a logicky zdôvodnili, z ktorého dôvodu nie je možné považovať rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočné, či dokonca svojvoľné.

21.2. Rovnako, pokiaľ žalobca v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 34 ods. 1 a 2 zákona č. 139/2002 Z. z. o rybárstve (§ 4 ods. 14 a 15 nového zákona o rybárstve č. 216/2018 Z. z.), z ktorého podľa neho vyplýva, že umožniť lov rýb a ich privlastnenie za odplatu môže buď užívateľ alebo podnikateľ, a teda buď predáva povolenie na rybolov užívateľ (žalovaný) a jeho členovia si následne môžu ryby privlastniť, alebo povolenie na rybolov predáva podnikateľ a jeho majitelia si môžu privlastniť ryby podľa prevádzkového poriadku podnikateľa, z ktorého dôvodu ako nepreskúmateľný hodnotí záver súdov oboch inštancií, že žalovaný nemá majetkový prospech z násady vykonanej žalobcom, dovolací súd opätovne pripomína záver okresného i krajského súdu, ktorý jednoznačne vyplýva i z odôvodnení oboch ich rozhodnutí, a síce, že žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaný akokoľvek disponoval s rybami pochádzajúcimi zo zarybnenia žalobcom a to, že žalovaný predával povolenky na rybolov (k desiatim rôznym rybárskym revírom), podľa vo veci konajúcich súdov nedokazuje, že by akokoľvek nakladal s rybami alebo profitoval z rýb nasadených do jedného z nich jednorazovo žalobcom. Bolo úlohou žalobcu v spore preukázať, že v priamej príčinnej súvislosti s nespornou skutočnosťou, že žalobca do vodnej plochy nasadil ryby v konkrétnej kvalite a kvantite, vznikol na strane žalovaného nárast v majetkovej sfére z dôvodu ich výlovu žalovaným, resp. subjektom realizujúcim výlov v prospech žalovaného a na jeho účet a prípadným následným speňažením rýb, čo žalobca v konaní podľa súdov oboch inštancií nepreukázal. Z rozhodnutí súdov oboch inštancií je dostatočne zrejmé, akým spôsobom tieto dospeli ku skutkovým zisteniam premietnutým do záveru ich rozhodnutí. Rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd nehodnotí ako svojvoľné.

22. Pokiaľ žalobca vidí vadu zmätočnosti i v tvrdení odvolacieho súdu, že žalobca v mesiaci máj 2018 zarybnil žalobca rameno Dolná streda v počte 4 000 kg rýb napriek nesúhlasu žalovaného, pričom v tejto súvislosti žalobca poukazuje na skutočnosť, že na to, aby zarybnil vodnú plochu, žiaden súhlas nepotreboval, uvedenú námietku hodnotí dovolací súd ako irelevantnú. Pokiaľ odvolací súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že žalobca vykonal násadu bez súhlasu žalovaného, celkom zreteľne z jeho rozhodnutia vyplýva, že uvedeným chcel iba zdôrazniť, že žalovaný už od počiatku nesúhlasil s rozhodnutím Ministerstva, ktorým odobralo žalovanému výkon rybárskeho práva na vodnej ploche OR Dolnostredské, a o tomto nesúhlase žalovaného mal vedomosť i žalobca. Pokiaľ teda žalobca následne v mesiaci máj 2018 zarybnil rameno Dolná Streda, nekonal podľa súdov oboch inštancií za žalovaného, ale konal výlučne vo svoj prospech teda, za seba a pre seba.

23. Dovolací súd záverom prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

23.1. V konečnom dôsledku závery odvolacieho súdu sú podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne jasné a zrozumiteľné, dôkazom čoho je aj podané dovolanie, v ktorom bol dovolať schopný tieto závery jednoznačne identifikovať a argumentačne spochybniť. Prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu teda nedosahujú intenzitu, tzv. vady zmätočnosti, vyžadovanú ustanovením § 420 písm. f) CSP, t.j. že sa sporovej strane odňala možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho závermi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov. Prípustnosť dovolania preto v posudzovanom prípade - podľa názoru dovolacieho súdu - z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadriac sa osobitne ku všetkým námietkam žalobcu uvedeným v dovolaní (viď vyššie v bodoch 19. a nasl. rozhodnutia), na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná. Je podľa najvyššieho súdu zrejmé, že rozsudky súdov oboch inštancií spoločne dávajú presvedčivý a dostatočne zdôvodnený obraz toho, prečo v závere došlo k zamietnutiu žaloby.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP

25. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

26. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP založil dovolateľ na námietke, že dovolaním napádané rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tvrdiac, že podľa súdov oboch inštancií nie je v danom prípade daná pasívna vecná legitimácia žalovaného vo veci z dôvodu, že vlastníkom vodnej plochy je Slovenská republika a nie žalovaný, z čoho má vyplývať, že sporné ryby neboli dodané žalovanému, ale boli len vypustené do OR Dolnostredské, teda do vodnej plochy vo vlastníctve štátu v zmysle čl. 4 Ústavy SR. S uvedeným záverom súdov sa žalobca nestotožňuje, nakoľko v súdnej veci ide podľa neho o osobitú situáciu, teda o nasadenie rýb do vodnej plochy, ktorá síce je vo vlastníctve štátu, avšak správu nad ňou môže vykonávať a s jej rybami môže nakladať výhradne užívateľ, resp. podnikateľ, ktorému je pridelená. V súčasnosti je to podľa žalobcu práve žalovaný, od ktorého závisí, kto môže vo vzťahu k uvedenej vodnej ploche vykonávať rybárske právo, realizované prostredníctvom povolení na rybolov. Ak teda žalobca ryby do uvedenej vodnej plochy nasadil v čase, keď ju mal v správe, a následne táto prešla do správy žalovaného, je to podľa žalobcu práve žalovaný, kto sa bezdôvodne obohatil. Je pritom podľa žalobcu irelevantné, či by žalovaný ryby vylovil alebo nie, podstatné je to, že sú plne v jeho dispozičnej sfére, pričom Slovenská republika rybami v danom prípade disponovať nemohla. Na podporu svojich tvrdení citoval žalobca z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/124/2002 a rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/882/2006 zo dňa 24. júna 2008 a prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je podľa dovolateľa daná právnou otázkou, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, a od ktorej vyriešenia závisí rozhodnutie odvolacieho súdu: „V prípade bezdôvodného obohatenia - nasadenia rýb do vodnej plochy, je pasívne vecne legitimovaný vlastník vodnej plochy (SR), alebo užívateľ vodnej plochy, ktorý nad ňou vykonáva rybárske právo?“

27. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

28. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 CSP). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

29. Podľa ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 CSP). Aj v tomto prípade platí, že samotná nespokojnosť so závermi rozhodnutia súdu, či polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 CSP (vid' sp. zn. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

30. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa vždy vzťahuje na právnú otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovoláciu otázkou zásadného právneho významu, a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné

ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

31. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

31.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

31.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

31.3. Dovolací súd uvádza, že odpoveď na dovolateľom položenú otázku z hľadiska rozhodnutia súdov nebola rozhodujúca a kľúčová.

32. Dovoláním napádané rozhodnutie krajského súdu spočíva podľa žalobcu v nesprávnom právnom posúdení veci, že nie je v danom prípade daná pasívna vecná legitímácia žalovaného. Dovolateľ je toho názoru, že pokiaľ žalobca ryby do uvedenej vodnej plochy nasadil v čase, keď ju mal v správe, a následne táto prešla do správy žalovaného, je to práve žalovaný, nie Slovenská republika, kto sa bezdôvodne obohatil. V tejto súvislosti kladie otázku, či v prípade bezdôvodného obohatenia - nasadenia rýb do vodnej plochy, je pasívne vecne legitimovaný vlastník vodnej plochy (SR), alebo užívateľ vodnej plochy, ktorý nad ňou vykonáva rybárske právo.

33. Dovolací súd prioritne uvádza, že v prejednávanej veci ani jeden zo súdov nepoprel, že by v konaní, súvisiacom s namietaným bezdôvodným obohatením nemohol byť pasívne vecne legitimovaný vlastník - v tomto prípade SR, alebo užívateľ - v tomto prípade žalovaný. Súd nezamietli žalobou uplatňovaný nárok z dôvodu, že žalovaný v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je, a ani nemôže byť pasívne vecne legitimovaný. Uvedené z rozhodnutí nijako nevyplyva. Súdom prvej inštancie uzavrel a žalobu zamietol z dôvodu, že založiť žalovaný nárok na tom, že do vodnej plochy vo vlastníctve tretieho subjektu, legitímne aktuálne v správe žalovaného, žalobca nasadil ryby, ktoré môžu byť predmetom výlovu a potenciálne speňažené žalovaným, bez preukázania realizácie výlovu alebo speňaženia, alebo iného majetkového prospechu v priamej príčinnej súvislosti so žalobcom realizovanou násadou, nie je vhodným postupom domáhania sa svojho práva. S uvedeným záverom sa plne stotožnil i krajský súd. Zásadné pre rozhodnutie pre vec teda bolo zistenie súdov, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a v priebehu dokazovania nebolo preukázané, že by žalovaný ryby predával, že by ich lovil ani, že by s nimi inak nakladal spôsobom, z ktorého by mal majetkový prospech v žalovanej sume, ani že by čokoľvek ušetril, resp. v procese dokazovania pred súdom prvej inštancie nebolo preukázaný žiaden nárast majetku ani šetrenie v majetkovej sfére žalovaného, tento sa neobohatil na úkor žalobcu, resp. žalobca toto obohatenie sa žalovaného nepreukázal. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ by žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, a počas konania by bolo preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobcu, teda v konaní aktívne vecne legitimovanej osoby, bezdôvodne obohatil, potom ani jeden z konajúcich súdov nepopiera pasívnu vecnú legitímáciu takto žalovaného subjektu. Z rozhodnutí súdov nevyplyva, že žalovaný nemôže byť nositeľom pasívnej vecnej legitímácie, avšak z vykonaného dokazovania nebolo možné prijať záver o pravdivosti skutkových tvrdení žalobcu, že žalovaný na úkor žalobcu získal majetkový prospech tým, že vydával povolenky na rybolov aj vo vzťahu k vodnej ploche OR Dolnostredské. Napokon, i zo záverov súdu prvej inštancie, že odlišná situácia by nastala v prípade, ak by žalovaný disponoval oprávnením (a toto aj realizoval), spočívajúcim v príjme za tretími subjektmi vylovené ryby z vodnej plochy (čo však z dokazovania pred súdom nevyplynulo)

prípadne, ak by žalobca preukázal, že v súvislosti s realizáciou zarybnenia nesporne vykonaného žalobcom vznikla v majetkovej sfére žalovaného úspora zodpovedajúca finančným prostriedkom, ktoré žalovaný ušetril v dôsledku nezarybnenia vodnej plochy vôbec, alebo v rozsahu menšom, než by vykonal v prípade, ak by zarybnenie nevykonával žalobca, vyplýva, že tento naprieč konaním nikdy nepoprel, že by žalovaný nemohol byť v zmysle zákona pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore. Otázka dovolateľa, či v prípade bezdôvodného obohatenia - nasadenia rýb do vodnej plochy je pasívne vecne legitimovaný jej vlastník alebo užívateľ nie je otázkou kľúčovou, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Naopak, zahŕňa v sebe záver, ku ktorému žalobca chce, aby dospeli súdy oboch inštancií a síce, že a) k bezdôvodnému obohateniu došlo a b) k bezdôvodnému obohateniu došlo u žalovaného, prípadne Slovenskej republiky. Bez ohľadu na to, aká by bola odpoveď na dovolateľom položenú otázku, nič by to nezmenilo na závere súdov, ktorý je jednoznačný a síce, že v konaní nebolo preukázané, že by k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného vôbec došlo, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od dovolateľom nastolenej otázky, ale od vyriešenia otázky, či žalobca dostatočne preukázal majetkový prospech žalovaného na úkor žalobcu teda, či žalovaný mal majetkový prospech zo zarybnenia OR Dolnostredské, čo v konaní preukázané nebolo. Riešenie dovolateľom nastolenej otázky by ostalo bez významu pre rozhodnutie v predmetnom konaní.

33.1. Dovolací súd záverom dodáva, že otázka obohatenia sa, prospechu v majetkovej sfére, či už jej nárastom alebo šetrením na strane žalovaného, je skutkovým zistením, ku ktorému mohol dospieť v zásade jedine súd prvej inštancie, a aj to iba na základe navrhnutých dôkazov.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalobcu ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

35. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

36. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok